

„Banul este cea mai sigură
piatră de încercare a firii
omenești.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 492

2 - 8 decembrie 2020

Ministerul podurilor de flori...

Cezar Adonis
Mihalache

În Moldova s-a consemnat o victorie uriașă! Am fi vrut să spunem „am consemnat” dar suntem încă departe de a trăi dimpreună cu frații noștri momentul istoric. Emoțiile noastre sunt acolo și sunt pentru ei. Așteptările lor ne ard a chemare și rechemare

încearcă impunerea unui alt „traseu”. Parcă ne este teamă să nu deranjăm cu manifestările noastre de bucurie zorii unei reînturnări a idealurilor. Ba, părem atât de timorați că nici măcar nu am trăit clipa... Nu într-o simțire istorică a momentului victoriei românești de la Chișinău. Doar protocolarele salutări politico-diplomatice. Ba, parcă pentru a rupe din fașă acest entuzi-

decidenților, dovadă că niciodată nu a venit cu vreun proiect de înființare a unui Minister al Reunirii ori, pentru a nu fi prea direcți la nivel diplomatic, unul al Reîntregirii, ci doar cu acest „Minister pentru relația cu cetățenii din R. Moldova”... Proiect instituțional aparent favorabil idealurilor noastre, dar care, de fapt, maschează brutalitatea impunerii unei linii de sepa-

istorică. Presentul pe care l-am putea împărți dimpreună ca miez de ființă a unei națiuni reîntregite, azi pentru viitor, își strigă dreptul. Pentru că a bătut ceasul unei clipe, cu adevărat astrală, de înlăturare a unui președinte prorus și violent anti-unionist... Acesta este punctul de la care trebuie să pornim... Și putem continua, până la dovada existenței vreunei duplicități, cu a doua esență a alegerilor din Moldova: înlăturarea prorusului în favoarea Maiei Sandu.

Sigur, nu înseamnă ca putem să ne proiectăm deja pași unioniști. Nu știm încă nici măcar dacă e timpul să refacem vechile poduri de flori. Să punem peste fundațiile uitate în timp florile reconstrucției. Noi și frații noștri! Noi, ca patrie-mamă, și Moldova, dar nu „Republica Moldova”, cum sec o calchiază chiar și unii unioniști, ci fiica Basarabie, ea Moldova de peste Prut.

E încă greu de spus dacă această victorie înseamnă doar o ocazie sau chiar poate fi vorba despre reîncărcarea istoriei de la momentele unioniste anterioare. Dar nu putem privi totuși pasiv felul în care, chiar dinspre noi, se

asm, anumiți „lideri” de la noi s-au și repezit să zidească borne. Nu pentru a puncta momentul ca rețezire națională, ci pentru a strecura noi îndoieli între noi și frații noștri...

Și este oribil căci, imediat după victoria de la Chișinău, chiar în țara mamă bucuria a fost contorsionată într-o grimasă a interesului politic. Unul meschin, aparent personal, dar, în fapt, cu o posibilă scadență, Eugen Tomac umbrind bucuria de la Chișinău cu punerea pe tapet a unui proiect mai vechi... Înființarea unui „Minister al relației cu Republica Moldova”. Posibil o găselniță pentru gestionarea în interes personal a unui asemenea portofoliu, în fapt, un lamentabil gest de cățărare pe reușitele altora și, mai ales, o încercare de a transforma laurii de la Chișinău în spini care să încalcece podurile noastre de flori. Mai ales că el a mai avut o tentativă similară, în 2019, când a condiționat susținerea unei moțiuni de cenzură de înființarea unui asemenea minister.

Așadar, departe de a fi doar o găselniță în interes personal... Mai de grabă un șiretlic de pion cu impresii de jucător la masa

rare. Pentru că nu poți trata Moldova de dincolo de Prut ca pe o terță țară. Există Ministerul de Externe pentru asta și, inclusiv la nivelul relațiilor cu Moldova, face o treabă bine ținută la nivelul de (in)corectitudine diplomatică.

Și poate că toate aceste tentative de menținere a Chișinăului de parte de Patria-Mamă au o scuză la nivelul interesului propriu. Deși miza este prea mare pentru a fi vorba doar de un pion lătrând de unul singur înspre tabla de șah. Pentru că momentul în care Eugen Tomac repune pe tapet ideea „sa” este extrem de nedrept față de felul în care frații noștri au întâmpinat bucuria reîntoarcerii la frâiele Basarabiei.

Război între stat și Biserică...

Ionuț
Țene

După 1989 asistăm la primul război între stat și Biserica Ortodoxă Română. Închiderea bisericilor în perioada stării de urgență a iritat clerul și mirenii ortodocși. Lumea a înțeles cele două luni de reclusiune pandemice, dar nu interzicerea Paștilor și a slujbei de Înviere. Fără credință omul este un robot. Nu mai are speranță. După starea de urgență, Biserica și credincioșii ortodocși s-au așteptat să le fie respectate drepturile și libertățile religioase, conform Constituției României. Clerul și mirenii s-au simțit persecutați de stat, când poliția a intrat peste enoriași ca să „spargă” slujbele religioase și să fie amendați preoții și credincioșii, asta în timp ce se organizau alegeri locale și campanii electorale pentru alegeri parlamentare. Dubla măsură a statului față de Biserică și partide a enervat poporul credincios creștin-ortodox. Întrunirile electorale fără respectarea indicațiilor sanitare au fost permise și politicienii nu au fost amendați, iar credincioșii au fost amendați pentru că se rugau respectând un drept constituțional. Mall-urile și marketurile au devenit noile „biserici” laice, unde consumatorii se pot îmbulzi, iar slujbele sau pelerinajele religioase sunt percepute de stat ca inamicul statului. Pelerinajele au fost restricționate, ca cel de la Sfânta Parascheva de la Iași, când mirenii au trebuit să participe doar cu buletinul din localitate, fiind o decizie discriminatorie față de alți creștini din țară, fără ca CNCD să facă scandal. Identic s-au impus restricțiile și la Sf. Dimitrie, patronul Bucureștilor. Încălcare libertății religioase a culminat cu perturbarea unei slujbe religioase la Constanța, care s-a lăsat cu amenzi grele. A fost picătura care a umplut paharul, mai ales pentru IPS Teodosie, cel mai vocal apărător din ierarhia BOR, pentru drepturile religioase ale românilor. IPS Teodosie îi scria premierului Ludovic Orban că nu va îngădui ca dreptul de a-l cinsti așa cum se cuvine pe Sfântul Andrei să fie „călcat în picioare de cei care nu au frică de Dumnezeu și se închină unei științe absurde, care nesocotește pe om în integralitatea sa: trup, dar și suflet”: „Ce veți face? Ne veți bate, amenda, aresta și executa pe toți cei care vom merge să ne rugăm la Mănăstirea Peștera Sfântului Apostol Andrei, în ziua praznului sale?!? Veți asmuți

justiția și forțele de ordine împotriva propriilor frați și surori pentru a vă atinge scopurile fixate?”. El avertiza Guvernul să nu subestimeze dorința oamenilor de a striga din nou în stradă. (...) Pelerinajul la peștera Sfântului Andrei face parte din mitul fondator al poporului român, acela că, noi, „românii ne-am născut creștini”, datorită apostolatului Sfântului Andrei, ucenicul direct al lui Iisus Hristos. Asistăm la primul conflict între stat și Biserică după 1989. BOR nu este împotriva unui partid anume, ci a unui stil de a face politică care încalcă Constituția țării. Politicieni de la USR/PLUS refuză să jure pe Biblie ca pe vremea lui Pauker și Dej. De fapt, cred că este și un conflict între drepturile religioase ale poporului în fața federalismului european, care impune structural un ateism gregar de factură sovietică în complicitate cu un islam incipient. Acest conflict stat-biserică ar trebui rezolvat prin negocieri. Cele două părți să se pună la masa de dialog și să găsească soluții care să ducă la organizarea unor pelerinaje cu respectarea măsurilor igienico-sanitare și de distanțare așa cum au mai fost. Biserica a dovedit că se poate adapta noilor măsuri impuse de pandemie cu seriozitate.

Din păcate statul român influențat de un orgoliu superior, insuflat de birocrății de la Bruxelles, ce percepe religia ca pe vremuri la Moscova, nu reușește să aibă o atitudine de corectă legalitate și smerenie față de poporul român ortodox și Constituție. Dacă nu va înțelege guvernul, că Biserica este parte fundamentală a poporului român și pilon al identității și libertății religioase funciare recunoscute prin Constituție, atunci sigur va pierde. Din conflictul stat – biserică întotdeauna statul a pierdut. Însuși tiranul IV Stalin a trebuit să facă apel în 1941 la Biserica ortodoxă să revină în prim plan ca să nu piară URSS-ul, utopia demenței distopice a lui VI Lenin. Dacă Ludovic Orban sau Dan Barna, la braț cu Marcel Ciolacu, ar citi „Istoria ideilor și credințelor religioase” a lui Mircea Eliade ar înțelege și răspunsul de ce nu e bine să te pui cu credința omnilor. Transcendentul este motorul care ființează societatea umană și prefigurează imanențel. „Numinosul”, explicat genial de Rudolf Otto, nu-l înțeleg cei fără cultură și cei care nu merg la biserică. Dar în funcțiile de stat, din păcate, nu mai ajung politicieni care citesc, iar unii au doctorate plagiate.

Dezmăț politic românesc, într-un moment de răscruce al istoriei naționale – toamna de groază a anului 1940

Vasile
Lenchințan

Publicam în Gazeta „Românul” de la București, în decembrie 1996, un articol în care atrăgeam atenția că cercetarea mai atentă a momentelor de răscruce ale istoriei românești, sub toate aspectele lor, mai ales politice și morale, ne oferă o înțelegere mai corectă a însuși destinului nostru național. Un astfel de moment de răscruce a fost perioada deosebit de tragică imediat următoare semnării Dictatului de la Viena. Ne interesează aici atitudinea oficială a reprezentanților politici și de stat ai României față de cumplitele atrocități comise de ocupanții unguri în Ardealul cedat, deoarece exemplul negativ al dezmățului politic de atunci, de la București, în timp ce o parte dintre români sufereau o cumplită tragedie, merită să fie adus la lumina istoriei.

Ce s-a întâmplat așadar, din acest punct de vedere, în România rămasă cu granițele sfâșiate? Regele Carol al II a abdicat la 6 septembrie 1940, generalul Ion Antonescu își arogă titlul de șef al statului, iar regele al României devine Mihai I, un tânăr de 19 ani, fiul regelui abdicat. Legionarii dominau străzile Capitalei, defilând „cu o pasiune mistică... sub cutele steagurilor aliniate” (I. Lugosianu, „Universul”). A urmat „sfințirea urcării pe

tron” a noului rege, Mihai I, printr-un Te Deum la toate bisericile din țară. De la Palatul Regal la Patriarhie, noul rege este condus cu mare fast, „aclamat de o mare mulțime și de echipele de ordine legionare, postate pe parcurs”. În acest timp, în Ardeal începeau monstruoasele atrocități contra românilor, comise de armata ungară de ocupație și de unguri localnici.

În vremea când erau uciși copiii români de către hoarde sălbatice fanatizate ale ocupațiilor, în țara liberă era mare sărbătoare cu primirea în țară a reginei – mamă, Elena, alungată cu opt ani în urmă de aventurierul rege Carol al II-lea. Cunoaștem și ținuta obligatorie de primire pentru civili: „jachetă, pălărie înaltă sau tare”. Gări pavoazate cu ghirlande de flori și verdeață, „urări ale mulțimii”, „mulțimea ovaționează frenetic” sau „îndelung și frenetic”, „tunete de urale” etc. – sunt caracteristicile momentului. Într-o trăsură deschisă „à la Daumont”, la 14 septembrie, regele de 19 ani și regina-mamă se îndreaptă, de la gară până la Patriarhie, pe sub Arcul de Triumf. Din dispoziția lui Antonescu, la 11 și jumătate, pe întreg cuprinsul țării, „clopotele tuturor bisericilor vor suna și toți credincioșii vor cădea în genuchi spre a se ruga”. Totul îmbrăcat, așadar, în aură mistică, în timp ce la Ip avusesse loc chiar atunci, în

noaptea de 13 spre 14 septembrie marele masacru asupra românilor. Horia Sima, șeful legionarilor, ordonă să participe numai legionarii în cămăși verzi, ceilalți să privească deoparte. „Miile de cămăși verzi ce străjuiau întregul parcurs aduceau cu ele speranța dătătoare de viață a României celei noi” – spune un reportaj din epocă, într-o frază ce din coadă au să sune.

Nu trece mult de la acest dezmăț politic și încep să ajungă și în conștiința publică, în presa de rezonanță a capitalei, vești despre uluitoarele atrocități contra românilor din Ardealul ocupat.

În timp ce generalul Antonescu declară că „atrocitățile și actele de răz bunare petrecute pe teritoriile ocupate, și care ni s-au semnalat, nu au fost încă verificate” și opinia publică este îndemnată „să aștepte în liniște verificarea lor”, ziarele declară franc că faptele sunt „oficial controlate” și adevărul nu trebuie ascuns, adică: asasinatelor, masacrele de neînchipuit, jafurile, purificările de populație românească. Titlurile cotidianelor exprimau realități c u t r e m u r ă t o a r e : „Înspăimântătoarele atrocități maghiare”, „Teroarea și asasinatelor din Ardealul ocupat de unguri”, „Schingiuirile de la Belin (jud. Trei Scaune)”, „Barbarismul de la Cluj”, „Cel mai groaznic masacru din istoria modernă”

etc.

În România liberă are loc parastasul pentru cei nouă legionari „care îl pedepsiră [sic!] pe Armand Călinescu” și pentru „Căpitan” („Universul”, 24 septembrie 1940). Iuliu Maniu, fruntașul țărănist, reprezentant al democrației interbelice, scos din viața politică de dictatura lui Carol al II-lea, apoi de aceea a lui Antonescu, solicită șefului statului să-i permită să țină o adunare de protest în capitală, contra atrocităților nemaipomenite comise de unguri în Ardeal contra românilor. Antonescu interzice orice manifestare publică, sub pretext că a făcut demersuri pe căi diplomatice în sprijinul românilor din Ardealul ocupat. Maniu este nevoit să se conformeze, nu înainte de ai spune lui Antonescu că amuțirea opiniei publice este dezastruoasă pentru o națiune.

În acest timp, tânărul rege și regina mamă „descind în mijlocul poporului”, vizitând un magazin și cofetăria „Capșa”. Regele v-a mai face și alte vizite, la Sarmizegetusa (însoțit printre alții și de Constantin Daicoviciu), iar la sfârșitul lui octombrie va vizita cantina legionară din Dămăroaia, apoi mănăstirea Snagov ș.a. Nici o poziție oficială nu a luat regele de 19 ani, ori Casa Regală, în problema tragediei românilor ardeleni. „Jur credință națiunii române...”, a rostit regele Mihai I la 6 septembrie 1940,

orele 9.30.

La 8 noiembrie 1940, la Iași, dezmățul politic ia amploare cu ocazia zilei onomastice a regelui: orașul este acum al legionarilor, peste tot se aud cântecele „Frăției de Cruce”, la catedrală se fac slujbe pentru legionarii „căzuți pentru triumful binelui [sic!]” etc. La 28 noiembrie 1940, marele savant Nicolae Iorga este ucis cu bestialitate de legionari. Doar la o biserică din București, greco-catolică, Iuliu Maniu a reușit totuși să organizeze o slujbă de pomenire a martirilor Ardealului.

La 7 octombrie 1940, Antonescu declară: „trebuie să se știe că la drepturile coroanei Sfântului Ștefan (rege ungar – notă V.L.) noi răspundem pașnic și cu omenie, cu toate drepturile pe care ni le dă coroana de lauri a marelui Traian”. Jalnică atitudine de om politic! La asasinat în masă nu se răspunde „pașnic și cu omenie”.

Cum se pot înțelege și raporta aceste atitudini politice și morale la noțiunea de decență în fața tragediei românești, la cea de unitate națională, la maturitate politică și la demnitate? Pentru istoria românească acest moment de răscruce trebuie să devină un avertisment pentru atitudini similare în fața clipelor grele ale vieții noastre naționale.

Întrebări unui băștinaș de colonie...

Marian Ion

Eu sunt băștinașul trăitor în colonia România. Fiind nu numai băștinaș, ci și naiv, eu crezusem că, deși trăiesc într-o colonie, există niște reguli care sunt obligatorii pentru toți trăitorii de aici. Adică, și pentru coloniști, nu numai pentru băștinași. În naivitatea mea, eu crezusem că există o lege care stabilește că, în România, prețurile se afișează în lei și plățile se fac în lei. Da' de unde

M-am nimerit zilele trecute la „Orange”. Am văzut niște cabluri care mi-ar fi trebuit și mie. Aveau prețul afișat nouă Euro. Mă duc peste drum la un chioșc din ăla unde se schimbă valute, cumpăr nouă Euro mă întorc, îi întind și, arătând cu degetul, zic „Dați-mi și mie cablul ăla”. Nu mai redau toată discuția, că mi-e să nu sparg laptopul. Nu mi l-a dat. Cică nu are voie decât în lei. La întrebarea de ce au afișat prețul în Euro, dacă nu le vând decât pe lei, mi-au răspuns: „Așa ne cere «Orange»”. Deci, firma

străinează „Orange” n-are treabă cu legile din colonia România. E adevărat că face ce vrea, dar cu ajutorul românilor, că români sunt ăia cu care „Orange” face ce vrea. Mă rog, înțeleg că „Orange” n-a venit aici ca să dea ceva băștinașilor, ci ca să ia de la ei, dar să-mi spună și mie cineva ce regulă trebuie să respect și cu ce regulă mă pot șterge și eu... când e criză de hârtie igienică.

Deci, întrebările mele sunt adresate tovarășului ministru cuțu și tovarășului guvernator ciuruc: Băi, tovarăși, știu că firmele străineze fac ce vor în colonie, desigur din cauza lu' Dragnea, da', spuneți-ne și nouă, să nu ne trezim că ne și arestează ăștia de la „Orange”:

– Există vreo obligație valabilă și pentru coloniștii străinezi, în ceea ce privește afișarea prețurilor pe teritoriul coloniei România?

– Există vreo regulă valabilă și pentru coloniștii străinezi, referitoare la moneda în care se fac plățile în România?

– Cine stabilește aceste reguli, vreo autoritate

băștinașă, sau stabilesc coloniștii străinezi, fiecare după cum i se... ?

Și până la urmă, ce mare greutate este să ieșiți să ne spuneți că asta se întâmplă „din cauza pesedului”!? Doar știți că ei nu vor contesta, nu vor nega, ci vă vor valida din nou în parlament. Că au avut grijă să-i arunce din barca lor pe ăia care mai mârâiau.

S-a zis că regimul din România de până-n '90 era totalitar, dictatorial. Adevărul e că, dacă nu cântai în strună partidului, nu puteai promova. Dar nu puteai promova pe linie politică, sau de conducere, însă în plan profesional nu te oprea nimeni, dacă erai foarte bun, chiar dacă spuneai bancuri politice. Iar eu nu vorbesc după Radio Arici Pogonici. Ei, cum e acum, în capitalism? Las deoparte exemplele oferite de presă referitoare la corectitudinea politică pe care, dacă nu o respecti, dispari, și mă opresc la un exemplu din lumea muzicii. Pianista Valentina Lisitsa, născută în Ucraina în 1973, a plecat din Ucraina în U.S.A. în anul 1991 și s-a stabilit acolo. Pentru că a exprimat niște opinii în

contradicție cu linia politică oficială americană față de situația din Ucraina anului 2014, pe o rețea d-ai-a de socializare, cum li se zice rețelelor astea de monitorizare, o orchestră simfonică dintr-o țară vecină celei în care trăiește Lisitsa a anulat un concert la care ea fusese invitată să concerteze. Da, au existat voci care au criticat decizia conducătorilor acelei orchestre simfonice, invocând, corect, faptul că pianista fusese invitată acolo ca să cânte, nu ca să-și expună opiniile politice, dar... verba volant! Concertul n-a mai avut loc.

Ei? Cum e cu totalitarismul comunist?! Cum e cu libertatea de opinie? Cum e cu profesionalismul? După 30 de ani de capitalism, eu am ajuns la concluzia că ăia de li se zicea comuniști erau bieți copii pe lângă capitaliștii ăștia democrați și civilizați. De fapt, marele și unicul adevăr este că războiul rece a fost câștigat de propaganda capitalistă, nu altfel. Pentru că, la capitolul propagandă, ăia de acolo stăteau cu mult, mult mai bine decât ăștia de aici care, culmea, mai erau și acuzați că

fac propagandă.

Limbristii sunt poftiți să nu-și mai tocească deștele pe taste ca să mă acuze că țin cu rușii și cu Dragnea. Se știe asta, nu e nevoie să repete. Se știe încă de când ei lingeau clanțele ambasadei sovietice, iar eu refuzam să mă duc la studii în U.R.S.S., iar astăzi, suport discriminarea.

Este românească pentru că nu e pe bază de rasă, naționalitate, apartenență politică, apartenența la vreo organizație agreată, sau neagreată de shmekerii. Este o discriminare odioasă, după criteriul – pentru cei care m-au ajutat să-mi pun „Guvernul meu”. Bolșevicul cotrocean a promulgat o lege care asigură victimelor de la „Colectiv” tratament pe întreaga durată a vieții. La „Colectiv” s-a petrecut nenorocirea aia la capătul căreia bolșevicul a declarat bucuros că „a fost nevoie să moară oameni”.

Etnoutopia (1)

Mircea
Druc

Realismul utopist

Motto:

„Văd Uniunea Europeană ca pe o utopie biblică. Nu știu cât va ține, dar e superbă. E complet evreiască” (Avrum Burg)

„Și Uniunea Sovietică a fost concepută tot ca o „utopie biblică, complet evreiască”, dar nu era superbă. Însă, Uniunea Europeană ar putea fi substituită doar de o altă utopie, superioară prin dimensiunile sale transcendente” (Mircea Druc)

Geneticianul Albert Jacquard, cunoscut și pentru angajamentele sale cetățenești, estimează: „Indiferent de criza generalizată, o lume mai bună este posibilă și aceasta depinde de fiecare dintre noi”. În prefața cărții sale „Mon utopie”, savantul francez afirmă că ar exista un moment în viață când „propunerea unei utopii devine o datorie”. Ca cercetător, trăiesc și eu acel moment al vieții când utopia devine o necesitate. Nu mă mai concentrez asupra cotidianului. Și, firește, gândesc Viitorul. Experiența profesională, întâmplările trăite și incertitudinea mă obligă să vin cu propria utopie, intitulată Etnosistemică – o abordare holistică a Statului și Națiunii.

Ideea Etnoutopiei mi-a încolțit în minte în anii de studenție la Universitatea din Leningrad. Doream neapărat să contribuie la definitivarea proiectului lansat de sociologul Dimitrie Gusti în perioada interbelică. Teza savantului român: „Conceptia Știința Națiunii este sortită să deschidă perspectivele nebănuite în istoria dezvoltării noastre naționale. Chemarea pentru înălțarea Patriei va fi astfel legată de o vigoasă mișcare științifică, ce va împleti frumusețea Gândirii cu trăinicia Faptei”. Ulterior, ideea a prins rădăcini și a crescut treptat la Moscova, în condiții austere. Alesesem atunci drept ghid moral credința că există o cale către altă lume. Ignorând postulatele realismului socialist și înarmat cu TGS (Teoria generală a sistemelor), intenționez să critic constructiv Trecutul și Prezentul. Era o inocentă tentativă de a recicla și reconcilia, pe cât ar fi posibil, doctrinele care tratează lupta de clasă și lupta de eliberare națională. Pornisem de la niște ipoteze: opțiunile internaționaliste și cele naționaliste ar putea coexista într-o logică dinamică a contradictoriului, iar integrarea tezei și antitezei ar facilita tranziția către o epocă a schimbării.

Ceva mai târziu, citind mărturiile unei „victime a marii terori staliniste”, am înțeles ce rezultă în urma integrării reușite a tezei și an-

titezei. E vorba de Cristian Rakovski, arestat și interogat la NKVD în 1939, condamnat la moarte și executat în septembrie 1941. Acest visător al revoluției mondiale, militant socialist, activist în conducerea Kominternului și mare demnitar sovietic ne lămurește: „Nu vedeți? Se naște o nouă realitate, un adevăr, care culminează într-un acord final între subiectiv și obiectiv. La Moscova, Comunism, la New-York Capitalism. Sunt același lucru, sub formă de Teză și Antiteză. Analizați-le pe amândouă. Moscova este un Comunism subiectiv, dar (în mod obiectiv) un Capitalism de stat. New-York este un Capitalism subiectiv, dar este vorba, în fond, de un Comunism obiectiv (statul fiind proprietatea bancherului central). O sinteză personală, adevărul: Internaționala Financiară, Capitalista Comunistă și deasupra tuturor, în ultima instanță: EI, ACEIA”.

În perioada 1975-1980, fiind (a doua oară) student la Universitatea de Stat din Moscova), am avut în programul de studii două cursuri speciale intitulate: «Этнопсихология» și «Расоведение». Țin minte cum profesorul Погинский Яков Яковлевич ne explica specificitatea anatomică a corpului uman în dependență de rasă. De regulă, parametrii fizici se reproduc constant prin ereditate. Totodată, el evita prudent orice evaluare calitativă a particularităților cantitative. Adică, interpretarea psihosocială a trăsăturilor ereditare. Pentru antropologia sovietică influența raselor umane asupra civilizației era un tabu. Ideocrația statului-partid respingea categoric orice nuanță de determinism biologic în comportamentul și calitățile cetățenilor sovietici. „Comunismul științific”, o disciplină academică obligatorie pentru toate facultățile, trecea cu vederea conflictele etno-rasiale, separatismul, criminalitatea și alte fenomene alarmante din „republicile unionale frățești”. Nici postulatele sociologiei, culturologiei, politologiei, adaptate și acestea la exigențele catehismului «Дружба народов», nu cutezau să le explice. Totuși, restricțiile ideologice și vanitatea teoriilor egalitariste nu puteau împiedica cugetul iconoclast să conștientizeze niște adevăruri științifice greu de combătut: fiecare rasă posedă o constituție mentală la fel de constantă ca și constituția anatomică; psihismul individului, poporului, națiunii este și un rezultat al acumulărilor ereditare lente pe parcursul existenței acestora; instituțiile politice și sistemele de educație, adecvate în cazul unor națiuni, pot fi contraproductive pentru altele.

Ironie severă: după dispariția utopiei ideocrate bolșevice, la Moscova, în colecția „Biblioteca gândirii rasiale”, a apărut volumul 2 al

lucrării „Sensul rasial al Ideii Ruse”. Un citat din prefața redactorilor: „Pe noi nu ne amenință războiul civilizațiilor, ci războiul raselor. Pentru a-l preveni, e necesar să conștientizăm pericolul și să pregătim o asemenea ripostă, care, înainte de toate, ar tăia pofta altor popoare să tragă foloase pe seama rușilor. Tocmai de aceea vedem un sens aparte în elaborarea unei doctrine rasiale ruse și aprobarea ei ca parte componentă a concepției securității naționale a Rusiei”. În biblioteca din incinta Dumei de Stat a Federației Ruse poți cumpăra cartea tradusă din franceză „Eseu asupra inegalității raselor umane” de Joseph Arthur, conte de Gobineau... La 13 iulie 2020, Cristian Alexandrescu își convingea abonații săi pe YouTube.com: „Să avem încredere deplină în conducătorii Rusiei, SUA și Chinei. Acești trei lideri mondiali suveraniști vor ieși biruitori în lupta contra globaliștilor”. Dar, suveraniștii ruși, deși blamează democrația occidentală, nu doresc ca progeniturile lor să trăiască într-o „superbă utopie”, precum defuncta Uniune Sovietică, regretată de Putin.

În ianuarie 2017, economistul francez Jacques Attali, spunea la Davos: „Există politici bune făcute de persoane defectuoase. Primul keynesian nu a fost Roosevelt, ci Mussolini. Al doilea nu a fost Roosevelt, ci Lenin. Acum apar alții. În acest sens, mă tem că Trump ar putea fi noul Mussolini”. Eu însă mă tem că Putin, care se vrea țar pe viață, este noul Stalin. Inițial, programul său părea că redresează economia FR și, într-un fel, ar frâna globalizarea. Ulterior, totul a degenerat în Pax Russica, mediafrenie, podedobesie și nostalgie imperială. În viziunea opoziției ruse, și nu numai, este iminent un colaps al regimului putinist oligarhic-mafiot. Iată câteva titluri culese doar în ultima săptămână a lunii iulie din mass-media Rusiei: «Путин главный бандит в мире!» („Putin este principalul bandit din lume”); «Сколько награбил президент Путин?» („Cât a jectănit președintele Putin?”); «Люди Путина бегут из России» („Oamenii lui Putin fug din Rusia”). În celebra expresie „A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea!” e pronunțată tot mai des în variantă: «Сохранение или распад России, вот в чем вопрос!» („Păstrarea sau descompunerea Rusiei, aceasta-i întrebarea!”).

Și eu întreb: – Cui să dau crezare? Fanilor lui Putin de pretutindeni, invocați și în pledoaria reputatului actor român? Sau unor adevărați exponenți ai elitei naționale ruse? Apropos, Iuri Șveț, un coleg de curs al lui Putin la Școala superioară KGB, fost agent sovietic în SUA, în prezent analist financiar american, susține că profesorul

Valerii Solovei nu e decât un abil promotor al anumitor stratageme elaborate de structurile FSB. Spațiul nu-mi permite să enumăr personalitățile ruse al căror discurs îl urmăresc atent pe Internet ca cercetător și cunoscător al spațiului exsovietic. Există numeroși experți care demonstrează că adevăratul Putin a fost înlocuit în timpul celui de al doilea mandat de președinte al Federației Ruse. Pe Vladimir Putin l-am cunoscut la Tallinn, unde îl însoțea pe Anatol Sobceak, la o Conferința internațională, în aprilie 1991. Timpul își pune amprenta pe chipul omului, dar nici chiar așa, cum arată astăzi acel Vladimir Putin.

De-a lungul timpului, la Leningrad, Moscova, Cernăuți și Chișinău, la București și în Brazilia, m-am clarificat definitiv. Ca cercetător, timp de peste două decenii, urmăresc o amplificare concomitentă: procese, tendințe și practici diametral opuse sau reciproc exclusive: – Teama compulsivă de Viitor; o stare panicardă, caracteristică ajunului marilor catastrofe, sublimată spontan, concomitent, pretutindeni din structurile în criză ale societății de piață globaliste;

– Încrederea nelimitată în Viitor (rațiunea burgheză și cea comunistă); euforia în legătură cu progresul omenirii spre o stare edenică finală, datorită dezvoltării tehnico-științifice, considerată inexorabil benefică;

– Apoteoza pieței libere; comercializarea cuvintelor și a lucrurilor, a corpurilor și a spiritelor, a naturii și a culturii;

– Perseverarea activității economice similare cu cea de acum trei secole; atitudinea rapace în procesul acumulării de capital; considerarea intereselor economice egoist-individuale și egoist-naționale drept resort al progresului social; agravarea crescândă a inegalităților;

– Exploatarea iresponsabilă a substratului natural; deteriorarea ireversibilă a ecosistemului;

– Reevaluarea economicului, reconcilierea și reintegrarea omenirii în natură și în cosmos;

– Transformarea non-violentă, utilizarea psihotehnicii în scopul învățării permanente și a cunoașterii extrasenzoriale; adoptarea unor modele de gândire astăzi încă inimaginabile;

– Umanizarea „îndumnezeită” a societății în curs de robotizare și a generației turbo născută cu tableta sau iPod-ul în mână;

– Desființarea religiilor confesionale; abandonarea culturilor naționale, regionale, provinciale, folclorice; instituirea unei guvernări mondiale, a unei religii panteiste unice și a unei culturi universale.

– Inversarea expansivității agresive, aca-paratoare a societății consum-

iste și a indivizilor prin invertire, introvertire, autocunoaștere și autoformare; proclamarea necesității de schimbare individuală, asanare și mântuire: trecerea de la nefericitul homo sapiens la preafericitul homo noeticus;

– Transmutarea completă a însăși fibrei ființei umane – un fenomen foarte rar, cunoscut sub numele de transpoziție în masă, care implică mutarea, subită și sincronizată, a mii de elemente de ADN din corpul uman pe poziții genetice noi și diferite; această transpoziție semnificând extraordinara naștere a unui tip de ființă umană total nou – homo sanctus – omul sacru.

O posibilă concluzie: Secolul XXI inversează dimensiunea metafizică a realității. Virtualizarea generalizată a surpat cardinal însăși criteriile realului. Astăzi, Internetul și mass-media creează treptat o nouă concepție despre lume. Mentalitatea utopistă se formează prin tradiții, propagandă și educație. Avem jocuri utopice la computer. O criză sanitară (reală sau falsă) de genul Covid-19 este recalmată zilnic drept avangarda Noii Ordini Mondiale, sau preludiul Apocalipsei, considerată de unii uvertura unei lumi virtuale. Tot ce în prezent pare utopic, poate deveni realitate în viitor deoarece însăși realitatea se schimbă. Utopiile își schimbă caracterul în dependență de epocă și au un rol aparte în destinele statelor și națiunilor.

Națiunile care au pornit de la proiecte utopice, cu timpul le-au profanat. Și, într-o anumită măsură, s-au transformat în antiutopice. Dar un stat antipod al utopiei, foarte viguros în aparență, nu este stabil. La un moment dat, esența politicii sale interne și externe devine „lupta contra propriei descompuneri”. Această luptă, transformată într-un scop în sine, eclipsează total orice altă perspectivă. În prezent, Rusia, China, SUA și Israelul întruchipează proeminent tendința conservatoare anti utopistă. Statele acestea tind să controleze metodologia postmodernă, frânând astfel apariția unei noi realități, unde nu mai funcționează legile presupusului „final al istoriei”.

„Coronapresa” conștientizării nesceptice

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu vaccinarea în sine constituie motivul includerii subiectului în ședința CSAT... Pentru că, din punct de vedere al logisticii de transport și distribuție, problema organizatorică este aproape rezolvată sau, cel puțin, poate fi considerată ca bifată „strategic,” prin ordinele de ministru ce vor fi emise punctual, nu neapărat și factual, prin deja implicarea de factură militarizată. Nici măcar costurile de achiziție nu ridică atât de multe probleme pentru a fi găsită o rezolvare în CSAT. Pentru că banii sunt deja alocați. În fapt, ar trebui să fie un dosar deschis la nivelul unei alte instituții! Una penală! Pentru achiziționarea „în orb” a ceva ce nu există încă! Achiziționarea „pe încredere”, fără un certificat de conformitate, nu vizat de producător și terțe organisme implicate, ci avizat prin practică, măcar acum trebuind să beneficiem și noi de o întârziere „rezervată”

pentru a vedea efectele la alții.

Sigur, o problemă „de CSAT” ar fi aceea a abordării factuale! Aici ar trebui să intervină instituția. Pentru că aici se vrea o intervenție de forță a acesteia. Și nu este vorba de o

neîncrederea cetățenilor, reticența lor față de ceva ce seamănă prea mult cu experimentul în teren al unui nepalpabil teoretic...

Și nu mare ne-ar fi mirarea să vedem campania de vaccinare anti-covid trecută în capitolul

adevărați „influenceri”, simpla vaccinare teatrală, în prime-time, a unuia sau aluia dintre miniștri necobai nerezolvând nimic (dimpotrivă, ar ridica alte întrebări și suspiciuni, de la pseudoinjectarea la utilizarea de seruri placebo!).

rețelele sociale, așa cum s-a întâmplat în timpul stării de urgență, pentru a folosi mai abilitat decât acul de seringă intervenția de brici a unor vorbe-n-vânt, este tocmai de a declara vaccinarea drept strategie de interes național, cu metodologia de contra-atac a reacției sociale pe care o pot stârni opiniile și atitudinile neîngradite.

Mass-media este deja trecută în capitolul vulnerabilităților la adresa securității naționale, „anexarea” ei strategiei de vaccinare încorsetând-o suficient pentru a asigura nepropagarea informațiilor! Prin aceleași mecanisme brutale de cenzură și închidere digitală de către aserviții sistemului. Chiar dacă, pe fond, opiniile nu reprezintă gloanțe anti-vaccinare, nici negare, ci dreptul opiniei publice de a fi informată și conștientizată.

strategie de vaccinare, care există și se reglementează prin ministerele de resort, ci de securizarea „problemei” la nivel de vulnerabilitate. În fond, degeaba ai strategii logistice puse la punct, degeaba ai omuleții în camuflaj militar care să transporte „muniția” anti-covid. Principalul inamic îl reprezintă

vulnerabilităților la adresa securității naționale. Pentru că, mai ușor decât să conțrezi, prin argumente științifice, negativitatea și negarea din piață, ar fi, nu-i așa?, să elimini „declanșatorul”? Întrebările dinspre societate... Altminteri, guvernării ar trebui să se transforme în

Or, diferența o poate face însuși contextul pe care îl poți asigura pe tot parcursul vaccinării! Și cum nu poți angrena o stare de urgență, neștiind încă nici măcar data de sosire a vaccinului în țară, pentru a putea profita de pârgurile restrictive și de cenzură media și de comunicare prin

Ați văzut cum lumânările se sting?

Ovidiu M.
Curea

Ați oprit vreodată un polițist pe stradă pentru a-l ruga să vă indice drumul către o adresă pe care nu reușeați să o găsiți singur, fie că era vorba de un magazin sau de o stradă oarecare? Vi s-a întâmplat ca acesta, după ce s-au uitat lung la dvs. și v-a cercetat cu neîncredere din cap până în picioare să vă răspundă aspru și aproape răstit că nu știe, că ați trecut de adresa respectivă sau că se află mai încolo și, mai bine, să întrebați pe altcineva?

Dar într-o secție de poliție ați intrat vreodată ca să vă schimbați buletinul, să anunțați o avarie la mașină rezultată în urma unei ciocniri cu un alt autovehicul sau să reclamați un furt? Ați fost ignorat timp îndelungat, lăsat să așteptați fără nici o explicație, tratat de sus, vi s-au cerut într-un târziu explicații pe un ton exasperat, contrariat, enervat și aproape răstit, că te-ai găsit și tu să vii cu astfel de probleme, când ei, polițiști, sunt până peste cap de ocupați, iar adresarea către dvs. a fost, bineînțeles la singular, pentru că ei sunt șefii, ei pot să te amendeze și chiar să te rețină dacă vor și li se pare ceva suspect la dvs., în comportament, sau în priviri? Dar într-un spital sau clinică sau policlinică ați fost vreodată? Ați fost. Și ați văzut îngâm-

farea și disprețul din privirile medicilor și asistentelor, pentru că ei erau cu toții sănătoși tun, iar dumneavoastră erați cel bolnav și prăpădit, iar ca să vă faceți bine depindeați de bunăvoința și de îndemânarea lor? Ați văzut că intrările în clădire pentru personalul medical sunt diferite față de intrările pentru cei care îi plătesc, adică pentru bolnavi? Nu vă mai întreb de câte ori ați ieșit dintr-o astfel de instituție fără să fi lăsat acolo un cât de mic ciubuc, iar dacă acesta era considerat într-adevăr prea mic mai plecați de acolo și cu amărăciunea unui gest de lehamite și cu apăsarea unei priviri dezgustate din partea slujitorilor lui Esculap.

Dar la primărie sau la plata unor impozite sau taxe ați fost? Ați stat acolo până vi s-a urât ca să aflați că mai trebuia să aduceți nu știu ce acte și că mai trebuia să completați nu știu ce formular nou care ieșise tocmai acum câteva zile? Dar pe face-book ați intrat vreodată să vedeți cum își vorbesc oamenii între ei, cum toți le știu pe toate și restul sunt niște proști, tâmpiți, idioți și nesimțiți? Dar campaniile electorale le-ați urmărit cât de cât? Altceva decât acuzații, jigniri, minciuni, mahalagisme și scandaluri ați reținut?

Vă uitați la televizor uneori pe canalele de știri? Ați aflat de femeia arsă, înjunghiată, de fetele violat și vândute, despre descinderile polițiștilor de la DNA la

nuștiuce adresă, despre moartea unei cântărețe de manele, a unei ghicitoare din Ferentari, a unui mare interlop, „regele interlopilor”, despre operația de sâni nereușită a vedetei porno cea mai cunoscută, despre divorțul anului, despre accidentul de pe DN1, despre inundațiile care au lăsat pe drumuri familii întregi, despre legile votate de parlament și nerespicate de executiv pentru că „nu sunt bani”, despre incendiul de la Izvorani, despre morții de Covid, despre asimptomaticii de Covid, despre paturile lipsă din spitale, despre alegeri, despre restricțiile de circulație, de reuniuni și de petreceri, despre interdicțiile de a merge la școală, la teatru, la biserică, în parcuri, în piață și iarăși despre morții de Covid?

Ați văzut cum siluete fantomatice se feresc noaptea de-a lungul zidurilor de teamă să nu îi dibuie vigilența poliției care, plecată de la posturile ei de veghe pentru liniștea și siguranța orașului, s-au mutat pe străzi să vă prindă în flagrant fără mască sau fără declarație scrisă?

Ați văzut cât și cum se minte cu nerușinare? Ați văzut cât și cum se fură? Cum se fură alegerile, cum vi se spune că ce ați văzut la televizor nu este adevărat, că cei care vânturau sacii cu voturi sunt de fapt niște oameni de bine, neprihăniți și neînțeleși,

calomniați de dușmanii democrației și de oponenții inițiativelor sănătoase? Ați văzut cum se distruge o țară, o economie, o cultură, o istorie, o civilizație, o morală, cum se moare de boli, de frică, de nepăsare, de invidie, de prostie, de sărăcie, de ticăloșie? Cum lumea a ajuns să fugă de doctori și de spitale ca dracul de tămâie, că dacă te-au prins înăuntru te încuie și nu-ți mai dau drumul decât în iad? Ați văzut cum stau cu seringile scoase în porțile caselor și sanatoriilor așteptând cu nerăbdare serul care e anunțat că vine din laboratoarele străine? Ați văzut că unii bolnavi cronici, nema-iavând încotro, se hotărăsc să se ducă la spital, dar află cu surprindere că pentru ei spitalele-s închise? Că singura și ultima lor speranță care le rămâne este biserica, dar nici aici nu pot intra pentru că porțile sunt păzite de zbirii poliției și jandarmeriei asmuțiți de mai marii zilei.

Ați văzut sau vi se pare?

Pe străzi salvarea țipă disperat. La semafor trece pe roșu și țipă-ntr-una. O ia pe contrasens și țipă. Mașinile se dau de-o parte să îi facă loc și pe trotuare trecătorii își fac cruce. Ajunge la spital salvarea unde, în curte, alte salvări sosite înaintea ei așteaptă. Stau cu luminile aprinse care se învârtesc în liniște deasupra cabinelor și așteaptă. La Unitatea de Prim-

iri Urgențe (U.P.U.) nu e nimeni. Se așteaptă ca cineva să vină să preia bolnavii de Covid din salvări, să-i ducă în saloane să îi vindece și să-i repună pe picioare. Dar nu vine nimeni. Deodată, la un etaj se aude o explozie și apoi flăcările țâșnesc pe geamurile făcute țândări. Incendiu! Bolnavii din spital ard! Înținși pe spate, în paturi și cu aparatele de respirat la gură, ard. Sunt singuri. Personalul medical nu e. Ba nu, e un singur medic care, sărit de pe fix, sare să scoată din flăcări bolnavii și arde și el. Cei rămași să aștepte în salvări, în seara aceasta au scăpat.

În biserica de-alături lumânările topite până la bază se sting suflăte de vânt ca niște mucuri de țigară împrăștiate într-o scrumieră murdară? Alte lumânări se îndoaie, ard cu capul în jos și se sting sufocate de propria ceară, altele cad drepte și țepene pe nisipul în care nu au fost bine înfipite?

Ați văzut cum lumânările se sting? Ați văzut sau vi se pare?